

СВЕТ ЗАХАПЛЕННЯЎ ТАЛЕНАВІТАЙ БРАСЛАЎЧАНКІ

марным часе знаходжання ў космасе.

— Ганна, чым ты займаешся ў вольны час? Ці ёсць у цябе хобі?

— Занятаў і цікавасцей шмат, але бракуе часу. Вельмі любім з мужам далёкія пешыя прагулкі па Браслаўшчыне. Як пачынаючыя бёрдвотчары мы заўжды ў спакойнае, бязветранае надвор'е ходзім назіраць за птушкамі. Нават знайшлі дрэва за шэсць кіламетраў ад горада, дзе зімой шмат халатых сініц. Калі надвор'е неспрыяльнае для паходаў, то шью. Пасля заканчэння аспірантуры адчула патрабу ў працы, якая б дазволіла ствараць нешта рукамі. І як толькі вярнулася ў Браслаў, адразу замовіла сабе швейную машынку.

— Чым табе падабаецца музейная дзейнасць?

— Перш за ўсё тым, што ў асноўным я працую з рэчамі: іх атрыбуцый, апісаннем і ўлікам. Шматлікія калекцыі (фотаздымкі, дакументы, кнігі, прадметы побыту і інш.) — бясконца крыніца натхнення для даследавання.

Калі каму падаецца, што праца захавальнікаў сумная ды нецікавая, то ён памыляецца. Напрыклад, яшчэ тыдзень таму я займалася вывясненнем паходжання капліцы на закінутых могілках у

аддаленай вёсцы раёна, а сёння чалавек прынёс знаходку — крамянёвы скрабок. Ці не цікава?

— Раскажы пра свой праект Plus.

— Мы з мужам стараемся скараціць колькасць адходаў, прытрымліваемся разумнага спажывання, імкнёмся да zero waste. Напрыклад, завялі звычку не набываць цэлафанавыя пакеты ў краме, заўжды ходзім са сваімі баваўнянымі торбачкамі. А калі забываем іх, проста не робім пакупкі ці нясём набытае ў руках.

Праект Plus нарадзіўся дзесьці год таму, захацелася займацца чымсьці простым і карысным. Калі восенню мы пераехалі з Віцебска ў Браслаў, я пачала шьюць торбачкі і распісваць іх уручную. Ужо шмат у каго з мясцовых хыхароў ёсць мае вырабы. Гэта вельмі цешыць. Верым, што дажывём да таго часу, калі браслаўчане не будуць купляць у крамах пакеты, а хадзіць па пакупкі з нашымі торбачкамі.

— Ганна, поспехаў табе ў такой надвычай важнай справе! І шчыра дзякую за цікавую размову!

Алеся МЯДЗІЛЬ,
студэнтка 3-га курса
ФлФ.

Фота з уласнага архіва рэспандэнта.

Мая браслаўская зямлячка Ганна Базарвіч — выпускніца гістарычнага факультэта нашага ўніверсітэта 2012 года. Яшчэ ў студэнцкія гады дзяўчына цікавілася навукай, пісала артыкулы і ўдзельнічала ў рэспубліканскіх і міжнародных канферэнцыях. Затым пасляхова скончыла магістратуру і аспірантуру. Сёння Ганна працуе галоўным захавальнікам фондаў у навукова-даследчай установе культуры «Браслаўскае раённае аб'яднанне музеяў». Яна часта вандруе па самабытных, жывапісных кутках нашай Радзімы, а яшчэ разам з мужам стварыла ўласны праект Plus.

Больш падрабязна пра ўсё гэта Ганна мне распавяла: «Калі мы з ёй сустраліся на нашай малой радзіме.

— Ганна, раскажы, калі ласка, чаму ты выбрала менавіта гістарычны факультэт?

— Я навучалася ў фізіка-матэматычным класе, але настаўніца гісторыі мяне заўжды запрашала паўдзельнічаць у алімпіядзе па сваім прадмеце. Таму да ЦТ я была гатовая. А яшчэ мой дом у Браславе знаходзіцца наўпрост пад Замкавай гарой, таму я з дзяцінства ведала багата ўсялякіх гістарычных баек і паданняў.

— Ці быў у цябе ва ўніверсітэце любімы выкладчык?

— Вядома. Дя не адзін. Мне падабаліся лекцыі Алены Віктараўны Галіёнак і Пятра Мікалаевіча Падгурскага. А да сённяшняга часу маім сапраўдным настаўнікам з'яўляецца Анатоль Мікалаевіч Дулаў — загадчык кафедры гісторыі Беларусі, прафесіянал і добры чалавек, які паклікаў мяне вучыцца ў магістратуру, а потым і ў аспірантуру.

— Якія самыя яркія моманты са свайго студэнцкага жыцця ты сёння можаш узгадаць?

— Паколькі я навучалася завочна, то асабліва актыўнага студэнцкага жыцця ў мяне не было. Аднак мне падабалася прыязджаць на сесіі, сустрэкацца з аднагрупнікамі, наведваць мясцовыя музеі і выставы. Мне, як чалавеку, які мае непасрэднае дачыненне да музейнай справы, гэта было надзвычай цікава.

— Чаму тэмай сваіх навуковых інтарэсаў ты абрала гісторыю яўрэйства на Беларусі?

— З 2008 года я працую ў Браслаўскім раённым аб'яднанні музеяў. Да вайны Браслаў з'яўляўся яўрэйскім мястэчкам, таму мой навуковы інтарэс непасрэдна звязаны з майёй асноўнай працай.

Да таго ж у музей нарэдка звяртаюцца тыя, хто хоча даведацца пра гісторыю сваёй сям'і. Былі выпадкі, калі сваім радаводам цікавіліся грамадзяне Расіі, еўрапейскіх краін, ЗША, Канады, Ізраіля.

— Кім ты хацела стаць у дзяцінстве?

— Астраномам. Нават ёсць «дакументальнае» пацвярджэнне ў сшытку, які я вяла ў пачатковай школе. Да сён-

няшняга дня не згубіла цікавасці да космаса, сачу за апошнімі навінамі ў гэтай сферы. Летась мне пашчасціла трапіць у Музей касманаўтыкі дзяржаўнай карпа-

рацыі «Роскосмос» і на лекцыю Сяргея Канстанцінавіча Крыкалёва — савецкага і расійскага авіяцыйнага спартомена і касманаўта, рэкардсмена Зямлі па су-